

בנות משפחת כוכבי, מפקד הפלוגה שחייליה נהרגו באסון המסוק

רק לפני חודשים אחדים צנחו בפעם הראשונה, למדו להפעיל את המקלעים והגנשו האישי, העבירו את המאהל מגיבעה לגיבי עה כמסורת אימוני הצנחנים. רק לפני שנה התגייסו לצה"ל. כולם ביום אחד, כאיש אחד. וכך גם מתו.

לוקי בכחה השבוע הרבה. היא חיכתה שנים רבות לדודו, בעלה שהיה מכור לצבא. הם הכירו עוד בתקופת בית-הספר התיכון. העובדה שהיא בת למישפחה שר הגיעה לישראל ממירון-אירוסה. ושדודו היה בן ערות המיורחה. לא הפריעה לה מעולם. אולי בגלל שמישפחה כוכבי היא מוסד ברחובות, עם סניפים בכל קצות העיר. שני דורות שעלו מתימן.

„הוא היה

פייטר רציני”

הם נישאו כשדודו היה עדיין בי הצבא הראשון שלו. כך קוראים בני משפחתו לתקופת שירותו הסדיר. „הוא היה פייטר רציני. איש-צבא בכל רמ"ח אבריו. הוא אהב את הצבא יותר מאשר את הבית” סיפרו עליו השבוע.

ובכל זאת הלך ללמוד. אחרי שלוש וחצי שנים של אימוני פלוגות טירונים. ארבע שנים שקד הסגן במילואים על לימודי ההנדסה האווירונאוטית בטכניון בחיפה. לימודים מייגעים כשלוקי הנאה לצידו. חיה לבדה מרבית הזמן, מנסה להשתלב בעבודות שונות מחוץ לבית. אחר-כך נולד יואב, הבן. בעל עיניים שחורות ושיער חום וחיוך מקסים. דודו אהב אותו. אבל יואב כימעט שלא הכירו.

„הוא קרא לאביו דודו” סיפרו השבוע בנייהמישפחה. קשה היה לספר לילד הי עליז, שלא הבין מה פשר. המסיבה הזאת שאמא עושה” שאביו נהרג. לאחרונה ראה אותו כשבועיים לפני האסון. בשבת שלפני האסון הגיע אומנם דודו לביתו שברחרי בות, אולם היה עייף וישן עד שבת ב צהריים. לוקי ויואב יצאו אחר-כך לפיקניק עם ידידים ותיקים. „הוא טילפן אלי ב שבת” סיפרו אמו של דודו. ימימה. גננת ותיקה ברחובות. „אמר שצריך לנסוע ל-

הפקידה הפלוגתית, שלא נשברה בכל לילות החיפושים המפרכים והביקורים ב בתי ההורים. הודיעה גם לצנחן נוסף, בן 19, איש הפלוגה, על דבר האסון. „תפסתי את הראש בשתי הידיים” סיפר הצנחן בלחש, בביתו של אחד הקרבנות. „יצאתי ליומיים, כחבר ועדת-העלון של הפלוגה, כדי לנסות לגייס כסף למימון מסיבת-הסיום שלנו בשבוע הבא. מכל מיני מיסעלים שאימצו את הטיבת-הצנחנים. „כששמעתי מה קרה, תפסתי את הטרמפ הראשון ונסעתי לבסיס. היו שם כל החיי לים שלא עלו למסוק. נהגייהנגמשיים. חיילייהמיפקדה. ישבנו באמצע הבסיס, ליד כל הקיטבגים, עשינו תל-אבנים, ובכינו. אני לא יודע כמה שעות בכינו, אבל בכינו הרבה”.

בפיו של אותו ניצול היתה גירסה אחרת לסיבה שבגללה הורדו ארבעת החיילים מן היסעור, שניות אחדות לפני ההמראה. „לפחות שניים”, סיפר, „הוריד אחד המ”מ מ”מים”.

ביום החמישי הקרוב עמדו לצנוח בחוף פלמח”ים. לאימכבר עשו את מסע הכומחה המפריך, לאורך יותר ממאה קילומטרים.

בשלט הקטן שעליו התנוסס השם דודו כוכבי. „אבל קראו לו סרן דודו” מילמל אחד מהם.

„אני

עייף מדי”

ה יו ניצודים נוספים. צעירים ה חבים עתה את חייהם לגורל העיוור ולדודו, המפקד השחרחר, בעל הריש הגרונות שהסגירה את מוצאו התימני. סגן-מפקד הפלוגה סירב לבקשתו של דודו שישתתף בתרגיל.

„הראה, אני עייף מדי. עוד ארבעה ימים אני משתחרר. אין לי שום חשק להשתתף בעוד תרגיל”, אמר יוני, הסגן, לדודו. המ”ס”א מתולתל-השיער ושחור-העיניים לא הבין את סגנו. שהיה צעיר ממנו בשש שנים. „אתה לא מוכן להתנדב לעוד תרגיל אחד בשביל הצבא?” שאל אותו. לבסוף נכנע. יוני נסע לבסיס הקליטה והמיון שם השתחרר, חזר לביתו, ועוד לפני ש הספיק לישון כהלכה אחרי השירות הצבאי הארוך, הודיעה לו הפקידה הפלוגתית על דבר האסון.

רב”טים וסמלים והיה שם גם דודו. כדרי גותיסרן קרביות.

„היינו בטוחים שאת המנה שלנו נקבל כבר באותו היום. לא משנה על מה. בצנ חנים לא שואלים. היינו בני מחזור גיוס מאי אבל לא. לא היו שום הפחדות. שום אימים, שום טירטורים מיותרים. הרגשנו בני-אדם, כי דודו דיבר אלינו כמו אל בני-אדם שווים. הוא היה המפקד אבל אנחנו היינו בני-אדם בדיוק כמוהו”.

הם עברו יחדיו מסלול ארוך ומפריך. שנה שלמה של טירונות שאינה נגמרת של שמירות אינסופיות, מסעות ארוכים, טירטורים, ואסור היה לפנות פה, כי הנפל היה רב בלאוויהכ. כמו בכל יחידת צנחנים אחרת נותרו, אחרי כל הניסויים, הלילות הארוכים ללא שינה והסדרות ה רבות והמתישות, צעירים. המבוגר בהם היה בן 19, הצעיר — צעיר ממנו בחודשים ספורים בלבד.

„היינו חבורה מגובשת. הלכנו אחרי דודו. הוא היה מפקד כמו בספרים הישנים על צה”ל” סיפר השריד השני, יליד רחרי בות, בעל פני ילד ועיניים שחורות, גדו לות. „הצבא היה הבית שלו, החיים שלו. אנחנו היינו כמו ילדיו. ידענו שעליו אפשר לסמוך, והוא ידע שעלינו הוא יוכל לסמוך תמיד”.

ואו הגיע התרגיל הגדול, גולתיהכותרת של האימון. סוף-סוף, אחרי כל התירגולים היבשים, הארוכים והמעצבנים, מבצעים הכל באש חיה, על באמת, כמו במילחמה. „בעוד שבוע עמדנו לגמור את המסלול, ללכת לקורס מכי”ם ואחר-כך להתפזר בכל החטיבה, או ללכת לקורסיקצינים” המשיך הצנחן בעל פני הילד. „צבט לי בלב כשדודו הצביע עלי וצעק, כשהוא מנסה להתגבר על רעש מנועי היסעור, לרדת מהר. אחר-כך השבתי שבעצם אני עייף, ולא יוקן לי כמה שעות מנוחה, ואולי שינה. פיתאום, הכל מסביב התפוצץ. חשבי תי שהאווניים שלי נהרסות. התחלתי לרוץ לכיוון הפיצוץ. זה היה המסוק. חלקים ממנו וחלקי-גוויות עפו באוויר. זה היה נורא”.

הם ניצבו ליד הקברים, נאבקים לכבוש את דימעותיהם, בוהים בעיניים נוצצות

שיברי המסוק הפזורים: הזנב שנותר